

ISOISÄ

Isoisä kulki tuvassa läpsytellen kärpäslätkää. Se oli Ukon mielipuuhaa, kulkea kärpäslätkä kädessä ja etsiä uhreja. Ullista tuntui, että hän olisi ollut isoisälle mieluisampi kärpäsenä kuin pienenä tyttönä. Kärpäsen voisi sentään aina kunnolla tappaa. Ainakin kärpäset olivat isoisän leppymättömän vihan kohde ja mahdollisesti pienet tytötkin.

Isoisä ei Särkkälän tuvassa ollut ainoa, joka oli kärpäksille alituisena uhkana. Katosta riippui ainakin kolme kärpäspaperia, joissa kärpäsraukat surisivat ja kiemurtelivat tuskissaan. Yksi kärpäspaperi oli ruokapöydän yläpuolella eikä Ulli voinut syödä kun kärpäset surisivat ja isoisä muljautteli vihaisesti.

”Lautanen pitää syödä tyhjäksi.” Se oli Särkkälän laki. Ja niin Ulli istui tuntikausia kylmän maksalaatikon ääressä, piirteli haarukalla pöytäliinaan, raapi jalkojaan ja nieleskeli kyyneleitään. Kärpäset surisivat tuskissaan kärpäspaperissa ja isoisä kuorsasi kamarissa kärpäslätkä tiukasti kädessään. Loppujen lopuksi joku aikaihminen aina armahti, äiti tai Inku-täti, vaikka äiti kotona vaatikin että lautanen oli syötävä tyhjäksi. Isoisä ei kyllä armahtanut, ei kärpäsiä eikä Ullia. Tuskin hän Ullia näkikään, kulki vain kärpäslätkänsä kanssa ja katseli Ullin yli tielle tai muljautteli kärpäksille.

Särkkälässä piti aina olla vähän varpaillaan ja hissun kissun kun isoisä oli. Kamarin nurkassa oli musta harmoni, jota ei saanut soittaa kun isoisä oli kotona ja isoisä oli melkein aina kotona. Harmonissa oli valkoisia nappuloita, joissa luki forte ja mezzoforte ja diapason ja joita teki mieli vetää ulos ja soittaa mahtavasti, mutta ei voinut kun isoisä vaani makuukamarissa ja muljautteli. Kamarin kevyet valkoiset ikkunaverhot liikahtelivat hiljaa kesäilmassa, niityn takana siinteli järvi vihreänä ja sinisenä.

Inku-täti, joka oli kansakoulunopettaja sai soittaa harmonia. Ulli makasi hetekalla ja katseli unelmoiden Inku-tätiä, joka soittaessaan oli kuin madonna lastenkamarin seinällä.: kapeat valkoiset kasvot, tummanruskea tukka, jakaus keskellä päätä. Alasluotuja silmiä peittivät kuperat silmäluomet, joissa risteili ohuita sinisiä suonia, Vaikka Jumala Ullista olikin lähes yhtä peljättävä kuin isoisä, niin oli hän sentään tehnyt kauniita lauluja. Ullin lempilaulu oli Ken on luonut sinitaivaan viherjäisen metsän ken ja lisäksi Musta Saara, vaikka se pakkasikin itkettämään kun ajatteli.

Ulli Pennanen